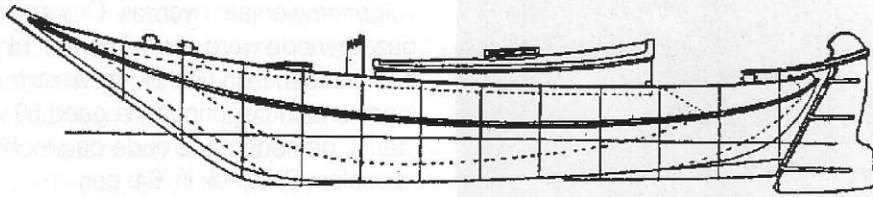

“Luctor Et Emergo?”

Memoires van de Jetty, door Gerrit Zomer

Sinds de twintiger jaren is er al veel over mij geschreven, maar de laatste jaren werd het toch verdrietig stil om mij heen. Men scheen mij vergeten. En als een afgedankt autowrak werd ik weggezet op de parkeerplaats naast een oude scheepswerf, ver weg van mijn geboortegrond. Ik werd stevig ingepakt in een stel gammele dekkleden, goed genoeg om mijn uitzicht te bederven (mocht ik niet zien waar ik terecht was gekomen?), maar veel te slecht om mij te vrijwaren van een verdere aftakeling. Ik begon mij al af te vragen waar ik dit trieste lot aan verdiend had. Ik vreesde al hetzelfde lot te ondergaan als mijn kleine zusje, de Anne-Marie in Baasrode, of een van mijn rivalen uit de Antwerpse periode, de Thistle III van dhr. Murdoch. Als je nooit je schippers hebt dwarsgelegd, verwacht je toch een betere oudedag? Ik zeg niet dat mijn schippers het nooit moeilijk hebben gehad met mij, maar wat wil je ook? Ik moest toch aan hun verwachtingen voldoen? Dan zullen zij mij ook moeten leren kennen om mij in bedwang te houden.

Met wie ik dan ook het beste overweg kon was Leon Huybrechts, maar daarover straks meer. Eerst zal ik mij eens aan u voorstellen.

In 1913 liep ik van de helling op de werf van Petrus de Klerk. In opdracht van een Arnhemmer visserman, H. van de Gruiter-van Belzen, moest hij een snelle hoogaars bouwen. En dat had de Klerk al meer gedaan: het vlak werd van voren en van achteren flink opgebrand, een mooie vloeiende lijn in het berghout, dat van

achteren lekker breed werd gehouden, met daaronder een moderne, doch smalle lemmerkont.

heb ik hier niet gelegen, want al spoedig maakte ik kennis met twee deftige heren: dhr. H.C.v.d. Lely uit Haarlem en Leon Huybrechts uit Antwerpen. Dat deze heren goed bij kas zaten had v.d. Gruiter waarschijnlijk ook in de gaten, want al snel was voor f 6000(!) de koop gesloten. Ik verhuisde naar Haarlem en onderging daar een complete gedaanteverwisseling: de kookketel

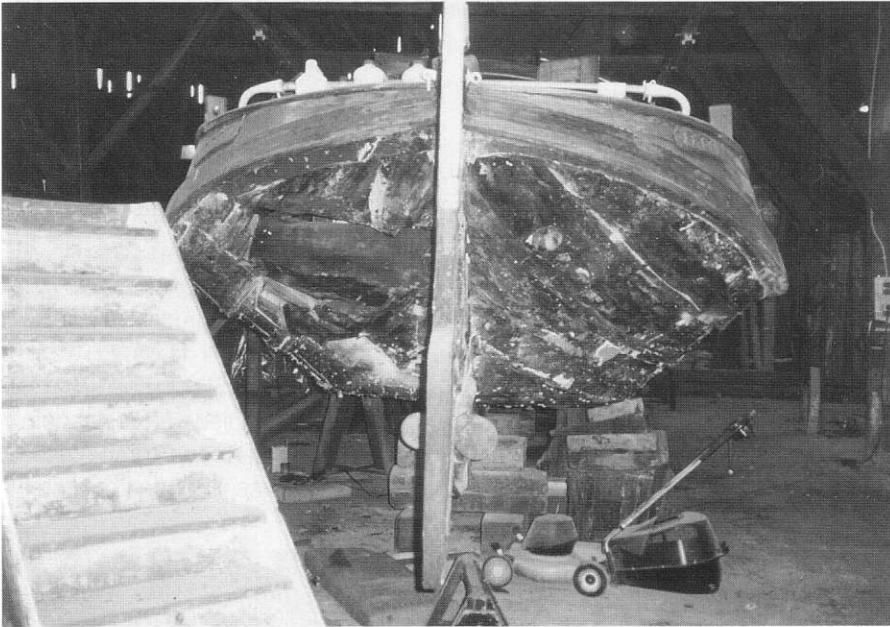

De Jetty in 1978 bij de Arnebrug

Inclusief blokken en zeilen werd ik verkocht voor f. 2800,- en kreeg ik het visserij-nummer ARM 4. De vierkoppige bemanning heeft het slechts vier jaar met mij uitgehouden: door een ongelukkige manoeuvre ging ik zowat onderste boven en in een kanaal bij Vlissingen werd ik voorlopig aan de kant gelegd. Lang

ging van boord, het ruim en het kot maakten plaats voor een jachtroef en het spriettuig werd vervangen door een bezaanttuig. Veel weet ik niet meer uit deze periode, maar ik meen me wel te herinneren dat v.d. Lely niet echt happy was met mij. Ook weet ik nog dat plotseling Leon Huybrechts weer aan dek stapte, blijkbaar als mijn nieuwe baas, want weldra vertrokken we samen naar Antwerpen. Hiermee begon voor mij een 35-jaar durende periode van

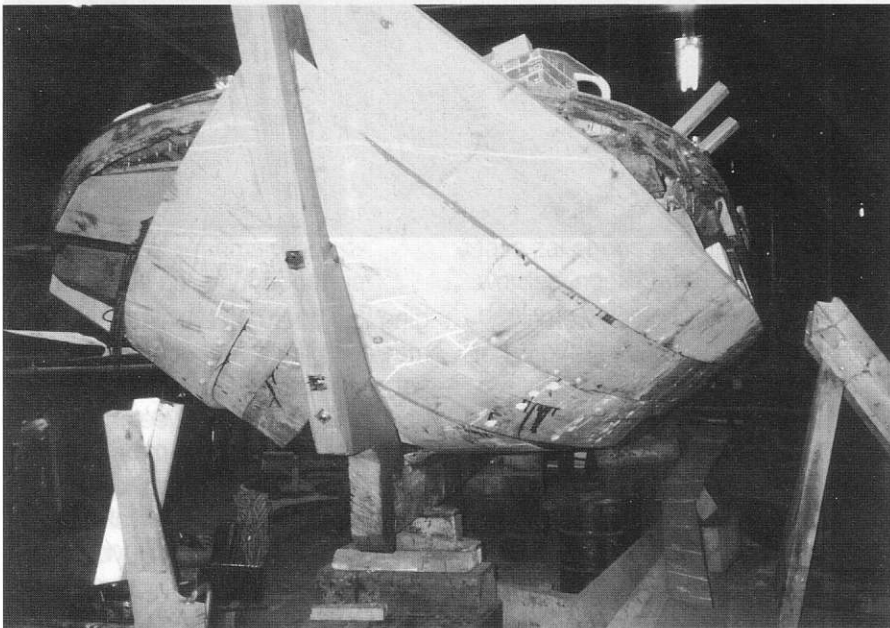

De oude kont van de Jetty

innige vriendschap met Leon. Vanaf dit moment noemde men mij Jetty, naar de dochter van mijn vorige baas, en alsof dat nog niet genoeg was pronkte voortaan de letters OB 3 boven in mijn zeilen. Zeilen, ja, meervoud, want regelmatig werden de witte zeilen vervangen door bruine en dan wist ik al hoe laat het was. Alle overbodige zaken werden mij dan ontnomen en zelfs mijn mooie lange vleugel werd vervangen

door een wedstrijdvaan. Dit waren de momenten dat ik het best met mijn schipper overweg kon: nooit meer heb ik zulke snelheden behaald. En om mijn rivalen nog beter de loef af te kunnen steken werd ik in 1927 voorzien van een gietijzeren kielbalk. Maar helaas, in 1953 kwam er een einde aan mijn innige band met Leon: Adolf Hebbelynck uit Gent werd mijn nieuwe baas en liet mij bij Duivendijk op Tholen voorzien van

De nieuwe kont krijgt vorm

een nieuw teak dek. In '60 verhuisde ik van Gent naar het andere einde van het kanaal: dhr. A.J.v.d. Ree uit Terneuzen ontfermde zich de volgende vier jaar over mij. Ook in deze periode werd er veel aandacht besteed aan mijn uiterlijk, maar mijn ingewanden begonnen, na goed 50 jaar(!), de naderende oude dag toch te voelen. Dit bleek in '64: een Brusselse professor, dhr. F. Gaignaux, zocht een vakantiewoning in Veere. Toen dit niet mogelijk bleek liet hij zijn oog op mij vallen. Hij werd de nieuwe eigenaar en liet mijn onderwatergedeelte door de Klerk in Hansweert helemaal inpakken in het polyester. Het heeft hem veel geld gekost, maar van de lekkage was ik nog steeds niet verlost. Dit was het begin van een flinke longontsteking, welke ik nooit meer te boven ben gekomen. Mijn ribben rotten volledig weg! Tot overmaat van ramp werd ik opgezadeld met zo'n stinkdiesel, compleet met alle ongerief wat dit met zich meebrengt. Nadat mw. Gaignaux kwam te overlijden heb ik mijn baas niet veel meer gezien. Ik ging er aan dek ook zienderogen op achteruit, en ik verdween naar een achteraf hoekje in Goes. Daar werd ik twee jaar later opgemerkt door G. Zomer. Via hem kwam ik in 1978 in handen van W.v.Gessel en hij wist mij nog eenmaal in mijn oude luister te herstellen. Met de daaropvolgende eigenaren raakte ik steeds verder in verval. Geen wonder, ik was de 70 al gepasseerd en mijn meeste familieleden waren al dertig jaar eerder afgehaakt. Ook voor mij werd het leven nu toch echt ondraaglijk: eigenlijk had men al lang "de stekker (van de pomp) d'r uit moeten trekken". Maar niemand durfde voor deze fatale ingreep de verantwoordelijkheid te nemen. Ik werd voorlopig 'gedeponeerd' op de werf van Joh.v.d. Meulen in Sneek. De polyester romp, waar het aftakelingsproces zo door was bevorderd, bleek nu mijn redding. De vorm van mijn romp bleef nog redelijk intact en zo bleef ik nog jarenlang hopen op die suikeroom

